

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 21ης Οκτωβρίου 2010 [αίτηση του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Κυπριακή Δημοκρατία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Συμβούλιο Αποχτεύσεων Λευκωσίας κατά Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών

(Υπόθεση C-570/08) ⁽¹⁾

(Δημόσιες συμβάσεις — Οδηγία 89/665/ΕΟΚ — Άρθρο 2, παράγραφος 8 — Υπεύθυνη για τις διαδικασίες προσφυγής αρχή, η οποία δεν είναι δικαστική — Ακύρωση της αποφάσεως της αναθέτουσας αρχής περί επιλογής μιας προσφοράς — Δυνατότητα της αναθέτουσας αρχής να προσφύγει ενώπιον δικαστικής αρχής κατά της ακυρωτικής αποφάσεως)

(2010/C 346/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Αιτούν δικαστήριο

Ανώτατο Δικαστήριο Κύπρου

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Συμβούλιο Αποχτεύσεων Λευκωσίας

κατά

Αναθεωρητικής Αρχής Προσφορών

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Ανώτατο Δικαστήριο Κύπρου (Κυπριακή Δημοκρατία) — Ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 8, της οδηγίας 89/665/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για το συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί της εφαρμογής των διαδικασιών προσφυγής στον τομέα της σύναψης συμβάσεων κρατικών προμηθειών και δημοσίων έργων (ΕΕ L 395, σ. 33) — Δικαίωμα αναθέτουσας αρχής να ασκήσει ένδικη προσφυγή κατά των αποφάσεων υπεύθυνης κατά την έννοια της διατάξεως αυτής αρχής που δεν είναι δικαστική

Διατακτικό

Το άρθρο 2, παράγραφος 8, της οδηγίας 89/665/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί εφαρμογής των διαδικασιών προσφυγής στον τομέα της σύναψης συμβάσεων κρατικών προμηθειών και δημοσίων έργων, όπως έχει τροποποιηθεί με την οδηγία 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, πρέπει να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να παρέχουν και στις αναθέτουσες αρχές δυνατότητα ασκήσεως ένδικης προσφυγής κατά αποφάσεων των κατά βάση αρμοδίων, μη δικαστικών αρχών που είναι υπεύθυνες για τις διαδικασίες προσφυγής στον τομέα της σύναψης δημοσίων συμβάσεων. Η διάταξη αυτή δεν απαγορεύει, πάντως, στα κράτη μέλη να παρέχουν τέτοια δυνατότητα, στο πλαίσιο της εθνικής έννομης τάξης, και στις αναθέτουσες αρχές.

⁽¹⁾ ΕΕ C 55 της 7.3.2009.

Απόφαση του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 14ης Οκτωβρίου 2010 [αίτηση του Bundesfinanzhof (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Gudrun Schwemmer κατά Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen — Familienkasse

(Υπόθεση C-16/09) ⁽¹⁾

[Κοινωνική ασφάλιση — Κανονισμοί (ΕΟΚ) 1408/71 και 574/72 — Οικογενειακές παροχές — Κανόνες κατά της σωρεύσεως παροχών — Άρθρο 76, παράγραφος 2, του κανονισμού 1408/71 — Άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 574/72 — Τέκνα κατοικούντα εντός κράτους μέλους μαζί με την πληρούσα τις προϋποθέσεις λήψεως οικογενειακών παροχών μητέρα, ο πατέρας των οποίων, εργαζόμενος στην Ελβετία και πληρών, α priori, τις προϋποθέσεις λήψεως οικογενειακών παροχών του ίδιου είδους δυνάμει της ελβετικής νομοθεσίας, παραλείπει να ζητήσει τη χορήγηση των παροχών αυτών]

(2010/C 346/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesfinanzhof (Γερμανία)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Gudrun Schwemmer

κατά

Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen — Familienkasse

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Bundesfinanzhof — Ερμηνεία του άρθρου 76, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73), καθώς και του άρθρου 10, παράγραφος 1, στοιχείο α' του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 138), όπως τροποποιήθηκαν — Προσδιορισμός του κράτους που οφείλει να χορηγεί οικογενειακές παροχές — Κανόνες κατά της σωρεύσεως παροχών — Τέκνα που κατοικούν με τη μητέρα τους εντός κράτους μέλους και πληρούν τις προϋποθέσεις για να λαμβάνουν εκεί τα οικογενειακά επιδόματα και των οποίων ο πατέρας, κάτοικος Ελβετίας και πληρών τις προϋποθέσεις για να λαμβάνει οικογενειακά επιδόματα του ίδιου είδους δυνάμει της ελβετικής νομοθεσίας, παραλείπει σκοπίμως να ζητήσει τη χορήγηση των εν λόγω επιδομάτων για να ζημιώσει την πρώην σύζυγό του — Επίδομα τέκνων

Διατακτικό

Τα άρθρα 76 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, και 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού

1408/71, όπως τροποποιήθηκαν και ενημερώθηκαν με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), τροποποιηθέντες περαιτέρω με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005, έχουν την έννοια ότι ένα μη εξαρτώμενο από προϋποθέσεις ασφαλίσεως, εργασίας ή ασκήσεως μη μισθωτής δραστηριότητας δικαίωμα λήψεως παροχών που οφείλονται δυνάμει της νομοθεσίας κράτους μέλους εντός του οποίου ο γονέας κατοικεί μαζί με τα τέκνα υπέρ των οποίων χορηγούνται οι εν λόγω παροχές δεν μπορεί να αναστέλλεται μερικώς σε μια κατάσταση, όπως αυτή της κύριας δίκης, όπου ο πρώην σύζυγος, ο οποίος είναι ο έτερος γονέας των τέκνων, θα είχε καταρχήν δικαίωμα λήψεως οικογενειακών παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους εντός του οποίου εργάζεται, είτε δυνάμει μόνον της εθνικής νομοθεσίας του κράτους αυτού είτε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 73 του κανονισμού 1408/71, αλλά δεν εισπράττει πράγματι τις παροχές αυτές επειδή δεν έχει υποβάλει αίτηση προς τούτο.

(¹) ΕΕ C 90 της 18.4.2009.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 12ης Οκτωβρίου 2010 [αίτηση του Arbeitsgericht Hamburg (Γερμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Gisela Rosenblatt κατά Oellerking Gebäudereinigungsges.mBH

(Υπόθεση C-45/09) (¹)

(Οδηγία 2000/78/ΕΚ — Δυσμενείς διακρίσεις λόγω ηλικίας — Λύση συμβάσεως εργασίας λόγω συμπληρώσεως ορίου ηλικίας συνταξιοδοτήσεως)

(2010/C 346/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Arbeitsgericht Hamburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Gisela Rosenblatt

κατά

Oellerking Gebäudereinigungsges.mBH

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Arbeitsgericht Hamburg (Γερμανία) — Ερμηνεία των άρθρων 1 και 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/78/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία (ΕΕ L 303, σ. 16) — Απαγόρευση διακρίσεων λόγω ηλικίας — Ρύθμιση συλλογικής συμβάσεως που έχει κηρυχθεί γενικώς δεσμευτική δυνάμει της οποίας η σύμβαση εργασίας λύεται αυτοδικαίως κατά τη συμπλήρωση του 65ου έτους της ηλικίας του εργαζομένου, ανεξαρτήτως της εκάστοτε οικονομικής, κοινωνικής, δημογραφικής καταστάσεως και της συγκεκριμένης καταστάσεως της αγοράς εργασίας

Διατακτικό

1) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/78 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, για τη διαμόρφωση γενικού πλαισίου για την ίση μεταχείριση στην απασχόληση και την εργασία, έχει την έννοια ότι δεν αποκλείει εθνική διάταξη, όπως αυτή του άρθρου 10, σημείο 5, του γενικού νόμου περί ίσης μεταχειρίσεως (Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz), δυνάμει της οποίας λογίζονται ως έγκυρες οι ρήτρες περί αυτοδικαίως λύσεως των συμβάσεων εργασίας λόγω συμπληρώσεως ορίου ηλικίας συνταξιοδοτήσεως ενός μισθωτού, στον βαθμό που, αφενός, η εν λόγω διάταξη δικαιολογείται αντικειμενικά και λογικά από έναν θεμιτό σκοπό στους τομείς της πολιτικής απασχολήσεως και αγοράς εργασίας και, αφετέρου, τα μέσα για την επίτευξη του σκοπού αυτού είναι πρόσφορα και αναγκαία. Η χρήση της ως άνω δυνατότητας στο πλαίσιο συλλογικής συμβάσεως δεν εκφεύγει, αυτή καθεαυτή, οποιουδήποτε δικαστικού ελέγχου, αλλά, σύμφωνα με όσα επιτάσσει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, πρέπει, και αυτή, να αποσκοπεί στην εξυπηρέτηση ενός θεμιτού σκοπού κατά τρόπο πρόσφορο και αναγκαίο.

2) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2000/78 έχει την έννοια ότι δεν αποκλείει μέτρο όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 19, σημείο 8, της συλλογικής συμβάσεως γενικής ισχύος για τους μισθωτούς εργαζόμενους στον τομέα του βιομηχανικού καθαρισμού (Allgemeingültiger Rahmentarifvertrag für die gewerblichen Beschäftigten in der Gebäudereinigung) ρήτρα περί αυτοδικαίως λύσεως των συμβάσεων εργασίας όσων μισθωτών συμπληρώνουν το καθοριζόμενο στα 65 έτη όριο ηλικίας συνταξιοδοτήσεως.

3) Τα άρθρα 1 και 2 της οδηγίας 2000/78 έχουν την έννοια ότι δεν απαγορεύουν σε κράτος μέλος να κηρύξει γενικώς δεσμευτική συλλογική σύμβαση εργασίας, όπως η επίμαχη στη διαφορά της κύριας δίκης, εφόσον αυτή δεν στερεί τους υπαγόμενους στο πεδίο εφαρμογής της εργαζόμενους από την προστασία που τους παρέχεται με τις διατάξεις κατά των διακρίσεων λόγω ηλικίας.

(¹) ΕΕ C 102 της 1.5.2009.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 28ης Οκτωβρίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατίας της Πολωνίας

(Υπόθεση C-49/09) (¹)

[Παράβαση κράτους μέλους — Φόρος προστιθεμένης αξίας — Οδηγία 2006/112/ΕΚ — Μεταγενέστερη προσχώρηση κρατών μελών — Μεταβατικές διατάξεις — Διαχρονική εφαρμογή — Μειωμένος συντελεστής — Προϊόντα βρεφικής ενδύσεως, εξαρτήματα (αξεσουάρ) βρεφικών ενδυμάτων και παιδικά υποδήματα]

(2010/C 346/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: Δ. Τριανταφύλλου και Κ. Herrmann)